

Dániel könyve – Százötvenegyedik fejezet

A templom szimbolikája: az isteni és az emberi kapcsolat misztériumainak feltárása

Jeff Pippenger

2024-03-22

A két bot egyesítetik, hogy egy templommá legyen. A negyvenhat a templom jelképe, és negyvenhat év választja el az északi királyság fogságát a déli királyság fogságától. Amikor a szentély és a sereg megtiprása bevégeztetik a vég idején, 1798-ban, negyvenhat év az, amely a két botot templommá egyesíti. Kr. e. 723-tól Kr. e. 677-ig a templom leromboltatott és megtapostatott. 1798-ban a megtiprás véget ért, és 1844-re egy templom felépült. Ott kellett volna egy nemzetté lenniük, egy király alatt, és örökre megszűnniük vétkezni. Ez volt a terv, de az 1863-as lázadás a tervet 2001-re tolta vissza.

Pál az egyházat testként, Krisztust pedig főként azonosítja, és Pál a testet a hústest jelképeként használja. Pál számára a hústest és a test felcserélhető fogalmak.

Mert ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a Lélek által megöldöklitek a test cselekedeteit, élni fogtok. Róma 8:13.

Az emberi templom felépítése Isten templomának felépítésén alapul. A test, amely az Egyház, az egyéni templomban a testnek felel meg. Az egyén templomában az értelem a fej, a test pedig a test.

Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő húsából és az Ő csontjaiból. Annakokáért elhagyja a férfi az atyját és az anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Felette nagy titok ez: én pedig Krisztusról és az egyházzal szólok. Efezus 5:30–32.

A templom, amelyet Jánosnak meg kellett mérnie, amikor a hetedik angyal trombitaszava Isten titka bevégezésének munkája kezdetét jelezte, Isten temploma volt; az ember temploma azonban Isten templomának képmására teremtetett. Ezek egymással felcserélhető jelképek. Mózes negyvenhat napig volt a hegyen, amikor megmutatták neki azt a mintát, amelyet fel kellett használnia a földi sátor felállításakor. A minta a mennyei templomból vétetett.

Krisztus a mennyei templom volt, testben megnyilvánulva, és Ő képviseli az emberi templom mintáját, mert az emberek az Ő képmására teremtetek. Ezért az emberi templom mintáját negyvenhat kromoszóma jelképezi.

A templomok prófétai értelemben felcserélhetők. Ennélfogva az a templom, amelynek megmérésére János parancsot kapott, csupán két részből állt, udvar nélkül. Az első rész az emberi templomot jelképezi: az egyházat (a menyasszonyt), a nemzetet, a testet, vagyis a testet mint húst. A második rész az isteni templomot jelképezi: a vőlegényt, a királyt, a főt, vagyis az elmét. Az örökkévaló szövetség ígérete, amely az utolsó napokban a száznegyvennégyezer számára teljeseedik be, az Ezékiel harminchetedik fejezetében szereplő két bot által szemléltetett. Szemléltetett János temploma által, amely két részből áll. Szemléltetett Pál ama sajátos

meghatározásai által is, amelyek a Krisztusnak a hívőben levő titkára vonatkoznak: a dicsőség reménységére.

A száznegyvennégyezer elpecsételésének műve az istenségnek az emberiséggel való maradandó egyesítése. E mű a Hetedik Trombitaszó idején megy végbe. Ezt az egyesülést az Írások többféleképpen, sorról sorra tárják elénk. E mű teológiai megnevezése a megigazulás és a megszentelődés munkája. A megigazulás Krisztusnak mint a mi Helyettesünknek a műve, a megszentelődés munkája pedig Krisztusnak mint a mi Példaképünknek a műve. A megigazulás a mennyre való jogcímünket jelenti, a megszentelődés pedig a mennyre való alkalmasságunkat jelenti. E két mű egyaránt a Szentlélek jelenléte által jut el a hívőhöz. E mű úgy is ábrázoltatik, mint Isten törvényének beírása azoknak szívébe és elméjébe, akik az örökkévaló szövetségbe befogadtatnak.

Az „elme” a templomban lévő lakosztályt jelképezi, ahol a fej lakozik. Az elme az, amit felsőbb természetnek nevezünk, szemben a testtel, amely az alsóbb természet. Az elmét gondolataink képviselik, a testet pedig érzéseink.

„Sokan tapasztalnak szükségtelen boldogtalanságot. Elfordítják gondolataikat Jézusról, és túlságosan önmagukra összpontosítanak. Felnagyítják a kis nehézségeket, és csüggesztő dolgokról beszélnek. Vétkesek a nagy bűnben, hogy szükségtelenül zúgolódnak Isten gondviselése miatt. Mindazzal ugyanis, amink van és amik vagyunk, Istennek tartozunk. Olyan képességeket adott nekünk, amelyek bizonyos mértékig hasonlóak azokhoz, amelyekkel ő maga rendelkezik; és nekünk komoly igyekezettel kell munkálkodnunk e képességek fejlesztésén, nem azért, hogy önmagunknak kedvezzünk és önmagunkat magasztaljuk, hanem hogy őt dicsőítsük.

„Nem szabad megengednünk, hogy értelmünket eltérítsék az Isten iránti hűségtől. Krisztus által lehetünk és kell is boldognak lennünk, és el kell sajátítanunk az önuralom szokásait. Még a gondolatokat is Isten akaratának kell alárendelni, az érzelmeket pedig az értelem és a vallás uralma alá. Képzeletünket nem azért kaptuk, hogy féktelenül csapongjon, és a maga útját járja, mindenféle fékező és fegyelmező törekvés nélkül. Ha a gondolatok helytelenek, az érzelmeink is helytelenek lesznek; a gondolatok és az érzelmeink együtt pedig az erkölcsi jellemet alkotják. Amikor úgy döntünk, hogy keresztényként nem kötelességünk fékezni gondolatainkat és érzelmeinket, gonosz angyalok befolyása alá kerülünk, és meghívjuk jelenlétüket és uralmukat. Ha benyomásainknak engedünk, és megengedjük, hogy gondolataink a gyanakvás, a kétely és az elégedetlenség medrében haladjanak, boldogtalanok leszünk, és életünk kudarcnak fog bizonyulni.” Review and Herald, 1885. április 21.

A gondolatok és az érzelmeink együtt alkotják az erkölcsi jellemet. Jellemünk egy alacsonyabb és egy magasabb természetből áll; az elme a magasabb természet, és ha az elme gondolatai megszentelődnek, érzelmeink is megszentelődnek. Ez azért van így, mert az elme annak a két természetnek a magasabb, irányító természete, amelyek emberségünket alkotják. Azok az „erők”, amelyeket lényünk részeként rendeltetett számunkra, „bizonyos mértékig” „hasonlók azokhoz, amelyekkel” Krisztus „rendelkezik”, mert az Ő képére teremtettünk, és „komolyan kell fáradoznunk” azon „erők” kifejlesztésén.

Azok a képességek, amelyek az ember magasabb természetének, vagyis értelmének részét alkotják: az ítélőképesség, az emlékezet, a lelkiismeret, és különösképpen az akarat.

„Sokan kérdezik: „Hogyan adjam át magamat Istennek?” Vágysz arra, hogy átadd magad Neki, de gyenge vagy erkölcsi erőben, a kétely rabságában élsz, és bűnös életed szokásai uralkodnak rajtad. Ígéreteid és elhatározásaid olyanok, mint a homokkötelek. Nem tudod uralni gondolataidat, indulataidat, érzelmeidet. Megszegzett ígéreteid és semmibe hullott fogadalmaid tudata megingatja bizalmadat saját őszinteségedben, és azt érezteti veled, hogy Isten nem fogadhat el téged; de nem kell kétségbeesned. Amit meg kell értened, az az akarat valódi ereje. Ez az uralkodó hatalom az ember természetében, a döntés, vagyis a választás ereje. Minden az akarat helyes működésétől függ. A választás képességét Isten adta az embernek; annak gyakorlása az ő feladata. Nem tudod megváltoztatni a szívedet, önmagadtól nem tudod annak érzelmeit Istennek adni; de dönthetsz úgy, hogy Őt szolgálod. Neki adhatod akaratomat; Ő pedig munkálni fog benned, hogy akarj és cselekedjék az Ő jókedve szerint. Így egész természeted Krisztus Lelkének uralma alá kerül; érzelmeid Őrá összpontosulnak, gondolataid pedig összhangba kerülnek Vele.

„A jóságra és szentségre irányuló vágyak helyesek, ameddig eljutnak; de ha itt megállsz, semmit sem érnek. Sokan elvesznek, miközben abban reménykednek és arra vágynak, hogy keresztények legyenek. Nem jutnak el odáig, hogy akarataikat Istennek átadják. Most nem azt választják, hogy keresztények legyenek.

„Az akarat helyes gyakorlása által teljes változás mehet végbe az életedben. Azzal, hogy akaratomat átadod Krisztusnak, szövetségre lépsz azzal a hatalommal, amely minden fejedelemség és hatalmasság felett áll. Felülről nyersz erőt, amely szilárdan megtart, és így az Istennek való állandó önátadás által képessé válsz arra, hogy az új életet éld, mégpedig a hit életét.” Jézushoz vezető út, 47, 48.

Az akarat ereje az ember természetében az „uralkodó hatalom”, és ez a kormányzó az emberi templomnak abban a rekeszében helyezkedik el, amely „azzal a hatalommal áll szövetségben, amely minden fejedelemség és hatalmasság felett való”. Az a hely az emberi templomban, ahol az istenség és az emberség egyesülése végbemegy, a lélek fellegvára. Minden embernek van fellegvára, és azt vagy Krisztus, vagy Krisztus fő ellensége tartja megszállva.

„Amikor Krisztus birtokba veszi a lélek fellegvárát, az emberi eszköz eggyé lesz vele. És aki egy Krisztussal, megőrizve ezt az egységet, őt trónra emelve a szívben, és parancsainak engedelmeskedve, biztonságban van a gonosz csapdáitól. Krisztussal egyesülve magához gyűjti Krisztus kegyelmi ajándékait, és erejét, rátermetségét és hatalmát az Úrnak szenteli, hogy lelkeket nyerjen meg számára. A Megváltóval való együttműködés által olyan eszközzé lesz, aki által Isten munkálkodik. Akkor, amikor Sátán eljön, és igyekszik birtokba venni a lelket, azt találja, hogy Krisztus erősebbé tette őt, mint az erős fegyveres.” Review and Herald, 1899. december 12.

A lélek fellegvára az ember szíve és elméje. Az új szövetség ígérete három elsődleges ígéretet jelöl meg a hívő számára. Ígéretet kap arra, hogy lesz földje, ahol lakhat, amiként Ádám és Éva számára az Éden kertje volt, amely viszont az Ő ősi Izraellel kötött szövetségének ígértföldjét jelképezte,

amely viszont a lelki Izrael számára a dicsőséges lelki földet jelképezte, és mindhárom, sorról sorra, tanúságot tesz az újjáteremtett föld ígértéről azok számára, akik győznek, miként Ő is győzött.

Amikor Ádám és Éva vétkeztek, „hét időre” szétszórattak az Éden kertjéből, és hét évezred múltán lesz újjá a föld, és állítatik helyre az Éden kertje. Az ősi Izrael „hét időre” való szétszórását Ádám és Éva szétszórása előképezte. A szövetség egy lakóhelyül szolgáló földet ígér, és ez a helyreállított Éden ígérete volt. A szenthely és a sereg megtaposása az emberi családban fokozatosan elhatalmasodó bűnt jelképezi, amely Ádám bűnével kezdődött.

A szövetség másik két ígérete az, hogy a hűségesek új testet és új értelmet kapnak, mégpedig Krisztus értelmét. A test a testiség, az alacsonyabb természet, és Krisztussal való kapcsolatában az egyház. Az értelem a magasabb természet; az, amit White testvérnő a „lélek fellelőjének” nevez. Pál világosan tanítja, hogy Krisztus értelmét abban a pillanatban kapjuk meg, amikor elfogadjuk az evangélium követelményeit, amikor megigazulunk. Azt is tanítja, hogy új és megdicsőült testet csak a második eljövételkor kapunk.

Íme, titkot mondom néktek: nem mindnyájan alszunk el, de mindnyájan elváltozunk, egy szempillantás alatt, az utolsó trombitaszóra; mert megszólal a trombita, és a halottak romolhatatlanságban támasztatnak fel, és mi elváltozunk. Mert e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és e halandó testnek halhatatlanságba kell öltöznie. Amikor pedig e romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó test halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesedik az íge, amely meg van írva: Elnyeletett a halál diadalra. Halál, hol a te fullánkod? Pokol, hol a te diadalmad? A halál fullánkja pedig a bűn; a bűn ereje pedig a törvény. 1 Korinthus 15:51–56.

Egy olyan tanítás, amelyről János azt mondja, hogy az ilyen megtévesztő tanításokban hívőket antikrisztusnak azonosítja, azt állítja, hogy Krisztus soha nem vett magára olyan testet, amely alá lett volna vetve a bűn következményeinek, amelyek Ádám bűnétől fogva kezdtek hatni az emberi nemzetségre.

És minden lélek, amely nem vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, nincs Istentől; és ez az antikrisztus lelke, amelyről hallottátok, hogy eljön; és már most e világban van. 1 János 4:3.

Babilon (antikrisztus) bora, amely a „Szeplőtelen Fogantatás” tanát hirdeti, azt állítja, hogy Mária tökéletessé tétetett, miként Ádám és Éva a bűnbeesés előtt, annak érdekében, hogy Jézus születése az istenség (a Szentlélek) és a tökéletes emberség (Mária) fogantatásán alapuljon. A Szeplőtelen Fogantatás hamis tana nem arra vonatkozik, hogy Jézus mikor fogant meg Mária méhében, hanem arra, hogy Mária miként fogantatott Ádám és Éva tökéletességével. Azt állítani, hogy a test, amelyet Krisztus magára vett, amikor eljött megváltani az embert, bűntelen test volt, amely nem hordozta az öröklés hatásait, az antikrisztus tana.

Mert sok hitető jött el a világba, akik nem vallják, hogy Jézus Krisztus testben jött el. Ez a hitető és az antikrisztus. 2 János 1:7.

Amikor Krisztus feltámadt, az ihlet gondosan rámutat arra, hogy akkor már megdicsőült teste volt. Az Ő feltámadása az igazak feltámadását jelképezte a második eljövételkor, és ott nyerjük el az új testre vonatkozó szövetségi ígéretet.

„Elérkezett az idő, hogy Krisztus felmenjen Atyja trónjához. Isteni győzőként készült visszatérni a mennyi udvarokba, magával vive a győzelem zsákmányát. Halála előtt kijelentette Atyjának: »Elvégeztem a munkát, amelyet rám bízál, hogy végezzem azt.« János 17:4. Feltámadása után még egy ideig a földön maradt, hogy tanítványai megismerjék Őt feltámadott és megdicsőült testében. Most készen állt a búcsúzásra. Bizonyosságát adta annak a ténynek, hogy élő Üdvözítő. Tanítványainak többé nem kellett Őt a sírral kapcsolatba hozniuk. Úgy gondolhattak Rá, mint aki megdicsőülve áll a mennyi mindenség előtt.» Jézus élete, 829.

A szövetségi ígéret, hogy lesz egy föld, amelyen lakozhatnak, az újjáteremtett földön teljesedik be, amikor Éden helyreállítatik, és az első Ádám emberiségének „hét ideig” (hétezer évig tartó) szétszórása véget ér. Az új és megdicsőült testre vonatkozó szövetségi ígéret a Második Eljövételkor adatik meg, egy szempillantás alatt.

„Betlehem története kimeríthetetlen téma. Benne rejlik „Isten bölcsessége és ismerete gazdagságának mélysége”. Róma 11:33. Csodálattal szemléljük a Megváltó áldozatát, amint a menny trónját jászolra cserélte, és az imádó angyalok társaságát az istálló állataira. Az emberi büszkeség és önelégültség megfeddettik az Ő jelenlétében. Mindez azonban csupán csodálatos megalázkodásának kezdete volt. Szinte végtelen megaláztatás lett volna Isten Fia számára felvenni az emberi természetet, még akkor is, amikor Ádám ártatlanságában állt Édenben. Jézus azonban akkor fogadta magára az emberi természetet, amikor az emberi nem négyezer év bűne által meggyengült. Ádám minden gyermekéhez hasonlóan Ő is magára vette az öröklődés nagy törvénye működésének következményeit. Hogy mik voltak ezek a következmények, azt földi őseinek története mutatja meg. Ilyen örökséggel jött el, hogy osztozzék fájdalmainkban és kísértéseinkben, és hogy a büntelen élet példáját adja nekünk.” Jézus élete, 48.

Amikor az ember eleget tesz az evangélium követelményeinek, akkor azonnal új értelmet kap, mégpedig Krisztus értelmét; a test azonban, vagy amint Pál is nevezi, a hús, a második eljövételkor változik meg. Az alsóbb természet, amely az érzésekből áll, a megtéréskor nem szűnik meg. Ezek az érzések, amelyek az erkölcsi jellem egyik részét képezik, a második eljövételig megmaradnak. Ezek az érzések az érzelmi rendszert képviselik, amely összefügg a hormonrendszerrel. Az idegrendszerrel összefüggő érzékeket képviselik. Az ember alsóbb természetének mindazon elemei, amelyeket érzéseknek tekintünk, két alapvető kategóriára oszlanak. Az érzések egyik típusa az őseinktől örökölt hajlamok, a másik típusú érzések pedig a saját döntéseink által kialakított, szerzett hajlamok.

Némely öröklött hajlam egyszerűen az emberi természet része, és az öröklött hajlamok bizonyos fajtái a rosszra irányulnak. A kifejlesztett érzelmi beállítódások azok, amelyeket saját döntéseink által alakítunk ki, az öröklött hajlamok pedig „az öröklődés nagy törvénye” által adódnak tovább.

Jézus „akkor vette magára az emberi természetet, amikor az emberi nemzetséget négyezer év bűne meggyengítette. Ádám minden gyermekéhez hasonlóan Ő is magára vette az öröklődés nagy törvénye működésének következményeit. Hogy mik voltak ezek a következmények, azt földi őseinek története mutatja meg. Ilyen örökséggel jött el, hogy osztozzék fájdalmainkban és kísértéseinkben, és hogy a bűntelen élet példáját adja nekünk.” Az öröklődés nagy törvénye működésének négyezer éves következményeivel Jézus ezeket a hajlamokat mindenkor akarata gyakorlása által alárendeltségben tartotta, és egyetlenegyszer sem vett részt bármiféle bűnös érzés ápolásában.

Ha Jézus olyan emberi testet öltött volna magára, amilyent Ádám és Éva a bűnbeesésük előtt képviseltek, anélkül hogy magára vette volna az emberiségnek a négyezer éven át tartó lezülles során bekövetkezett meggyengülésének következményeit, akkor nem adott volna példát arra, miként győzhet le Isten minden gyermeke mindent.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Sokan úgy tekintenek Krisztus és Sátán e küzdelmére, mint amelynek nincs különösebb kihatása saját életükre; és számukra csekély érdeklődésre tart számot. Ám e küzdelem minden emberi szív birodalmában megismétlődik. Senki sem hagyja el a gonoszság sorait, hogy Isten szolgálatába álljon, anélkül hogy ne találkoznék Sátán támadásaival. Azok a csábítások, amelyeknek Krisztus ellenállt, éppen azok voltak, amelyeknek mi oly nehezen tudunk ellenállni. Ezek annál sokkal nagyobb mértékben neheztedek rá, amennyivel jelleme a miénknél felsőbbrendűbb volt. A világ bűneinek rettenetes súlyával önmagán, Krisztus kiállta a próbát az étvágy, a világ szeretete és az a hivalkodó vágy tekintetében, amely elbizakodottsághoz vezet. Ezek voltak azok a kísértések, amelyek legyőzték Ádámot és Évát, és amelyek minket is oly könnyen legyőznek.”

„Sátán Ádám bűnére mutatott rá bizonyítékkul arra, hogy Isten törvénye igazságtalan, és nem lehet annak engedelmeskedni. Krisztusnak a mi emberségünkben kellett megváltania Ádám kudarcát. Ám amikor a kísértő megtámadta Ádámot, a bűn következményei közül még semmi sem volt rajta. A tökéletes férfiúság erejében állt, birtokában elméje és teste teljes életerejének. Édent körülvették dicsőségei, és naponta közösségben volt a mennyei lényekkel. Nem így volt ez Jézussal, amikor belépett a pusztába, hogy megküzdjön Sátánnal. Négyezer éven át az emberi nem fogatkozott testi erőben, szellemi képességben és erkölcsi értékben; és Krisztus Magára vette az elfajult emberiség erőtlenségeit. Csak így menthette meg az embert megalázottságának legmélyebb mélységeiből.”

„Sokan azt állítják, hogy Krisztust lehetetlen volt a kísértésnek legyőznie. Akkor azonban nem kerülhetett volna Ádám helyzetébe; nem arathatta volna meg azt a győzelmet, amelyet Ádám nem tudott megszerezni. Ha nekünk bármilyen értelemben súlyosabb küzdelmünk volna, mint amilyen Krisztusé volt, akkor Ő nem tudna segítségünkre lenni. Ám Üdvözítőnk magára vette az emberi természetet, annak minden terhével együtt. Magára vette az ember természetét, a kísértésnek való engedés lehetőségével együtt. Nincs semmi terhünk, amit Ő el ne hordozott volna.

Krisztus esetében, miként az édeni szent párnál is, az étvágy volt az első nagy kísértés alapja. Éppen ott kell megkezdődnie megváltásunk művének, ahol a romlás elkezdődött. Miként Ádám az étvágy kielégítése által bukott el, úgy Krisztusnak az étvágy megtagadása által kellett győznie. „És miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végre megéhezett. És hozzá menván a kísértő, monda néki: Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké. Ő pedig felelvén, monda: Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.”

„Ádám idejétől Krisztus koráig az önkényeztetés növelte az étvágyak és szenvedélyek hatalmát, mígnem azok csaknem korlátlan uralomra tettek szert. Így az emberek lealacsonyodtak és megbetegedtek, és önmaguktól lehetetlen volt számukra a győzelem. Krisztus az ember javára győzött a legsúlyosabb próba elviselése által. Érettünk olyan önuralmat gyakorolt, amely erősebb volt az éhségnél vagy a halálnál. És ebben az első győzelemben benne foglaltattak azok az egyéb kérdések is, amelyek a sötétség hatalmaival vívott minden küzdelmünkbe beletartoznak.” Jézus élete, 117.